

“El nou model de finançament és un indicati federalitzant”

JORDI PLAY

Josep Maria Àlvarez reclama la unitat política del catalanisme en cas que el TC s'immisceixi políticament en l'Estatut de Catalunya.

Josep Maria Àlvarez (Belmonte, Astúries, 1956) és secretari general de la UGT de Catalunya. Analitza la situació política i social de Catalunya amb el nou model de finançament aprovat.

Catalunya ha patit un desgast excessiu després de tants mesos de negociacions pel finançament, que han acabat amb la divisió de les forces catalanistes?

—Tinc la sensació que la divisió política d'ara té una relació directa amb les eleccions, i aquest enfrontament tindrà punt

i final el dia que hi hagi nou, o no tan nou, govern de Catalunya. Els sistemes de finançament mai no han estat avalats pel partit de l'oposició. Per tant, i malauradament, entra dins de la lògica de funcionament polític.

Però més enllà de la divisió política, el que haurem de valorar és si ha valgut la

pena el desgast intern com a país amb la pèrdua de temps i d'energies amb tants debats, que ha afectat la imatge de Catalunya en relació amb Espanya. Aquesta imatge ha quedat tocada per la catalanofòbia dels qui diuen que aquests en volen més, com si estiguéssim traient a algú una cosa que no ens l'haguessin tret abans a nosaltres.

—Temeu una nova onada anticatalana?

—Crec que aquesta vegada l'anticatalanisme es neutralitzarà més ràpid, perquè el PP anirà corrents a cobrar, i els serà difícil atacar-nos tant si accepten el joc del nou finançament.

—A Madrid i al País Valencià no els sembla importar, i ja han començat campanya contra Catalunya.

—Algun dia, algú haurà de dir a la comunitat de Madrid que cobrar per capital i tenir un sistema de finançament de les característiques de la resta de territoris és cobrar dues vegades. És com si els funcionaris de la UE paguessin els seus impostos al govern belga. Com que això és impensable, en algun moment l'estat haurà d'abordar aquesta situació atípica i injusta.

—L'estat s'ha de plantejar més situacions atípiques?

—Estic convençut que l'estat s'ho planteja ja, i la prova és aquest acord de finançament. Penso que l'estat espanyol entrarà en un procés de federalització. El nou model de finançament és un indicatiu federalitzant, i aquesta és la qüestió més important del pacte assolit. De fet, és el primer indicatiu des de fa molts anys.

—Quins són aquests indicis que l'Estat estaria apuntant cap a un model federal?

—L'acord és de molta més profunditat del que pot semblar. I no ho dic perquè sigui un mèrit dels qui ho han fet, perquè finalment és fruit del nostre Estatut i dels debats i pressions que hi ha hagut a Catalunya. La Generalitat s'equivocaria si s'adjudicés tot el mèrit.

És un acord que per primera vegada fa que es pagui per renda i es rebi per habitant. És garantia d'igualtat entre les persones. I a més a més, es premia l'esforç fiscal, perquè hi ha un 75% que es dona igual a tothom, i un 25% que té una relació directa amb els recursos fiscals que produeix cada comunitat autònoma. I finalment, el sistema també preveu que una comunitat com Catalunya, que paga un 121 %, no pot rebre un 95 %, sinó que com a mínim ha d'arribar a un 105%.

—En un estat federal com Alemanya, la llei no permet que els *lands* superin el 4 % de déficit fiscal. Ara mateix, Catalunya està en el 10 %.

—Si ens situem en el 105 %, encara hi haurà massa déficit, i això no és just, però com que aquest sistema perdurarà, estic convençut que ens permetrà anar corregint aquests desfasaments. Penso que ens assemblem una mica més al sistema alemany.

—Creieu que els partits catalans hauran de pagar un peatge a Zapate-

“Si PP i PSOE argumenten que el concert és insolidari, han d'explicar la seva gran contradicció a Euskadi i a Navarra”

ro al Congrés, que d'alguna manera freni les posicions catalanes?

—I si no, què farem, que caigui el govern de Zapatero i que es col·loqui el PP? La gent que utilitza aquest argument està equiparant PSOE i PP. Ara bé, jo confio que els partits catalans continuaran tenint un marge de maniobra prou ampli per obligar el govern espanyol a negociar les qüestions.

—S'han creat dos bàndols: empresaris, sindicats, govern i bona part de la societat civil, i CiU per una altra banda. Veieu possible que es reconduïxi aquesta divisió?

—Jo crec que CiU ja està resituant el seu posicionament. Té tot el dret del món a pensar que podria haver tret més rendiment al model, però ara cal que apel·li al compromís amb el país que sempre ha tingut. En tot cas, a CiU se li ha de reconèixer que aquest acord, encara que no el signi, l'ha possibilitat.

—No hi ha hagut unitat política, però sí social. A què ho atribuïu?

—Les patronals i els sindicats hem seguit molt de prop el procés, i en tot moment el conseller Castells ens ha tingut informats i ens ha escoltat. I d'altra banda, sindicats i patronal som els que veritablement coneixem les mancances que té Catalunya des del punt de vista del finançament, perquè no podem fer les coses que cal a l'escola, tenim una sanitat col·lapsada, a la Generalitat li costa molt pagar a temps les factures a les empreses, etc. I tot això ha fet que toquem de peus a terra i que tinguem un cert coneixement de què passava fins ara.

—I què passava?

—Que veníem de dos sistemes de finançament poc transparents. Ara la gent sap que la cistella d'impostos és general, de manera que si ens falla a nosaltres un impost, també li falla a l'estat. Ara bé, que donem suport a aquest model no vol dir que no tinguem més aspiracions. Tindrem temps de millorar aquest sistema o de fer-ne un altre de nou.

—PSOE i PP, fora d'Euskadi i de Navarra, han rebutjat sempre el concert econòmic i n'han denunciat la

insolidaritat. Us sembla que aquest sistema és insolidari?

—El model actual pot evolucionar cap a un sistema que s'assembla més al concert econòmic. En tot cas, no es pot dir que el concert sigui insolidari, perquè aleshores el PP i el PSOE haurien d'explicar la seva gran contradicció en aquest sentit. O és que un concert només pot venir com a conseqüència de la pèrdua d'una guerra i de la signatura d'un pacte, que és la diferència que hi ha entre la derogació dels concerts als territoris de parla catalana i l'acord base? Això no és possible mantenir-ho com a argument al segle XXI. És un argument fal·laç i indecent.

—Veieu possible el concert per a Catalunya?

—La realitat és que és insostenible per a Espanya. Si nosaltres tinguéssim un concert amb els coeficients dels bascos, Espanya deixaria d'existir, perquè la caixa s'enfonsaria. No hem de rebutjar altres sistemes de finançament que ens permetin avançar, tot i que Catalunya ha de continuar exercint la solidaritat.

—Resolt el finançament, queda pendent la sentència del Constitucional sobre l'Estatut...

—El TC no té gaires més sortides que no passin per acceptar la decisió política del poble de Catalunya i del govern de Madrid. Dificilment podrà fer altra cosa que entrar en aspectes d'acomodament jurídic, perquè l'acomodament polític ja està decidit. Tres anys després, el TC no pot immiscir-se en les decisions polítiques.

—I si ho fes?

—Doncs obriria un nou front que no tinc cap mena de dubte que guanyariem. La resposta ha de ser política i social, i el que no poden fer els partits polítics és situar-se de manera dividida. El catalanisme, per molt que no tingui afinitats polítiques en aquest moment, no pot anar dividit. La societat no ho entendria de cap manera. I si hi ha una unitat política, la unitat social està garantida.

Gemma Aguilera